

synes at maatte have en vis Erfaring i disse Forhold, fremkommet Vidnesbyrd om, at der ikke er nogen Trang, ja, end ikke noget rigtigt Dunke om en Lov som den foreliggende, men den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds udtalte, at han søgte Trangen og Nødvendigheden for Loven deri, at man ikke endnu i Communerne havde faaet gennemført de samme Grundsætninger, som laae til Grund for Rigsdagens Sammensætning. Jeg skal ikke gaae ind paa den hele Discussion herom, men ligeoverfor det ærede Medlems Ytringer, der ere gjentagne af flere, og som, om jeg saa maa sige, gaae som en Slags Grundtone gennem de Foredrag, der ere holdte af de ærede Medlemmer, som støtte Forslaget, kan jeg dog ikke undlade at bemærke, at jeg ikke kan erkjende, at ikke de Grundsætninger, hvorpaa vor Forsatning hviler, ogsaa, forsaavidt Forholdene tillade det, ere gennemførte i Communerne. Naar det ærede Medlem her talte om Lokammersystemet, er det af den Slags Ting, som ikke ere anvendelige i Communerne, og man maa altsaa søge den Organisation, man har anseet nødvendig ved Siden af den almindelige Valgret, tilveiebragt paa anden Maade. Jeg kan heller ikke skjønne rettere end, at den Maade, hvorpaa de communale Love ere byggede, giver en ikke daarlige Erstatning for de Maader, som Forholdene ikke tillade at gennemføre i Communerne, og det er vel at mærke ikke Noget, som ganske tilfældig er kommet ind i Loven af 1855; det gaaer igjennem alle vore communale Love, med Undtagelse af Kjøbenhavns, hvor det ikke har været nødvendigt at benytte denne Maade. Jeg vil endnu i denne Anledning tillade mig at gjøre en Bemærkning, som jeg finder sær Dybfordring til at gjøre, navnlig ligeoverfor det ærede Medlem for Belle, som staaer her lige foran mig (Th. Nielsen). Det er gjentagne Gange blevet anført, at de, der ikke ansee det for hensigtsmæssigt og nyttigt at fremme dette Lovforslag, skulde have en mindre Interesse for den simple Mand — om jeg

saa maa udtrykke mig, man veed jo, hvad jeg hermed mener — end de Herrer, som kæmpe i den modsatte Veir, men det er min Overbeviisning, at det er en aldeles skæv Betragtning og en uberettiget Behreidelse, man derved gjør overfor dem, som mene, at denne Foranstaltning ikke bør gennemføres. Sagen er ganske simpel den, at Lovgivningen og Staten stille de Betingelser, der ansees som nødvendige for en rolig og besindig Udvikling, og derefter maae Borgene høre sig. Der er ligesaa lidt Tale om Uvillie eller Mangel paa Hjerte overfor disse Medborgere hos dem, som ansee det for uhenigtsmæssigt for Tiden at fremme dette Forslag, som der er hos dem, der have den modsatte Mening. Maa jeg spørge de ærede Herrer, om Deres Afsærd skal forklæres, som om De have Uvillie imod dem, der ere imellem 25 og 30 Aar, eller imod hele den tjenende Klasse? En saadan Behreidelse kunde med ligesaa fuld Frihed gjøres gjældende imod Dem som de Behreidelser, De gjøre imod os. Jeg for mit Bedkommende fralægger mig i ethvert Fald den Befkyldning, at jeg ikke skulde have samme Interesser og samme Hjerte for de Folk, der ikke opfyldte Betingelserne, som jeg har for dem, der opfyldte dem. — Der er et andet Spørgsmaal, som ogsaa er blevet behandlet, og jeg maa næsten sige, uden at man rigtig er gaaet ind paa, hvad det egentlig er, der er i veien. Man har ganske svagt berørt Skatte-spørgsmaalet, og jeg mindes saaledes, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) spurgte, om jeg dog ikke skulde tage feil, naar jeg meente, at man efter Lovforslaget med et Skattebidrag af 8 til 10 Sk. kunde blive Velger i Sognet; han meente, at det var nødvendigt dertil, at Bedkommende tillige havde præsteret nogle Dages Arbejde. Jeg troer ikke, at dette er nødvendigt, men at en ligefrem Skatteydelse af 8 Sk. er tilstrækkelig til efter Lovforslaget at give Valgret. Derimod har jeg nu ikke det Mindste at indvende; men, hvad jeg meget har imod, er, at man vil give disse Folk Overmagten;